

In de marge...

Tickets bestellen voor een tennisavond waarvan het programma nog niet bekend gemaakt werd, is als iets onbekend (en meestal onuitspreekbaar) bestellen bij de afhaalchinese. Een enkele keer valt het resultaat geweldig mee, maar meestal besef je vloekend dat je toch gewoon voor je getrouwe kip in zoetzure saus had moeten kiezen.

De mensen die op voorhand 25 euro hadden neergeteld om op dinsdagavond naar tennis te komen kijken in het Sportpaleis, hadden allicht ook gehoopt op een smakelijker menu dan Golovin-Srebotnik. Maar tennis is een beschaafde sport, voor welopgevoede mensen en dus durfde niemand het aan om de immer enthousiaste speaker Carl Huybrechts te antwoorden met een fluitconcert. Na die Française met die Russische naam tegen die Slovaakse, Tsjechische of was het een Sloveense, zou er immers een dubbelmatch met Kirsten Flipkens gespeeld worden. Toch nog iets om naar uit te kijken dan.

De consternatie was dan ook groot toen Huybrechts, nu al iets minder enthousiast, geen minuut later moest aankondigen dat de dubbel met Flipkens niet kon doorgaan omdat haar partner een blessure had opgelopen. De taferelen in het publiek waren hartverscheurend: velen schudden het hoofd en waren zichtbaar teleurgesteld, sommigen konden het bericht amper vatten en vroegen bevestiging aan hun buurman, een enkeling maakte een wegwerpgebaar en dacht aan zijn 25 euro.

Maar, nog steeds klonk geen hoorbaar gemor door het Sportpaleis. Ook al omdat ene Wouter, in een vorig leven nog een Idool, de scheidsrechtersstoel beklommen had en zijn stemgeluid door de zaal joeg. “U mag op de stoelen staan en de boel afbreken!” riep Wouter. Het publiek ging niet op zijn aanbod in en de vandaal was even snel weer weg als hij gekomen was.

Golovin en Srebotnik waren ondertussen met de nodige luister op de baan verschenen. Op hun schouders rustte de zware taak om de avond te redden met een spannende pot tennis.

25 minuten later stond de 6-0 op het bord. En toen het ook al snel 2-0 werd in de volgende set, vond het publiek het welletjes. Met ritmisch handgeklap werd de Sloveense aangemaand snel een spelletje te winnen, of het zou er gaan stuiven. Srebotnik gehoorzaamde, maar meer ook niet. Na 53 minuten waren de dames alweer van het plein verdwenen.

Omdat, naar goeie Antwerpse gewoonte, zware supportersrellen niet uit te sluiten vielen, had de organisatie ondertussen een toegeving gedaan en was de laatste dubbelspelwedstrijd van het tweede court naar het hoofdterrein verschoven. Black en Huber, de Afrikaanse winnaars van de laatste Australian Open, zouden het daarin opnemen tegen Ehrhrit-Vanc en Muller uit respectievelijk Roemenië en Duitsland.

Als u die laatste twee meisjes al mag kennen, dan zal het waarschijnlijk niet zijn om hun tenniskwaliteiten. Het hield Carl Huybrechts niet tegen om het publiek warm te maken voor een altijd spectaculair dubbelspel. Dat spektakelgehalte bleek al snel best mee te vallen, ook al omdat Black en Huber zin hadden om die avond eens vroeg te gaan slapen. 6-1 en 6-0 was het pijnlijke resultaat.

Een mager applausje weerklonk van de banken. Een afkondiging voor de speelsters zat er niet meer in, want Huybrechts herinnerde het gelaten publiek aan het geplande optreden van Kim Clijsters een dag later. “Mis het niet!” Gelukkig voor Carl bevond hij zich buiten onmiddellijk bereik van de toeschouwers. De stoeltjes van het sportpaleis zaten bovendien beter vast dan die van de Bosuil.

Of de paar honderd overgebleven aanwezigen jammerden omdat ze 25 euro betaald hadden voor amper 27 spelletjes tennis, of omdat ze na het vroege einduur toch nog in de avondspits terecht zouden komen, was niet meteen duidelijk. Gelukkig was de afhaalchinees op dat vroege avonduur nog open, om een veilige bestelling te plaatsen...

(Jasper Van Hoof)